

то не можа да ся сѣгрѣя ни сѣсъ безкорыстнѣ дружбѣ, ни сѣсъ откровенно обхожданье. Праведный Боже! какво ще ся стори сѣсъ мене, кога ся готовы да ма гонятъ до самыагъ гробъ и винаго и невиннаго? Какво то ако и да ся случи сѣсъ мене, не отвержи мене отъ лица твоего и духа твоего святаго не отъими отъ мене! Сердце чисто созижди во мнѣ Боже и духъ, правъ обнови во утробѣ моей. Немамъ какво да правя, ще ида тамо, кадѣ мя фѣрля судба та да услуга на народа, кого то така много обичамъ, но за тая моя любовь кѣмъ него, азъ страдаю; — примирявамъ ся сѣсъ иноплеменницы те».

Венелинъ въ 1833 година бѣше признатъ за *Дѣйствителенъ членъ* на Общество то на исторія та и древности те Россійски, кое то е учреждено при Императорскіагъ Московски Университетъ, и помѣщаваше много статіи въ разны русскы журналы. Въ 1836 г. той получи мѣсто, *Инспекторъ* въ Институтатъ на орденатъ на Св. Екатерина и Александровскіагъ (женски училища).

Служба та въ Институтатъ поправи неговы те обстоятелства и тогива той нача да печата вторыагъ томъ на свои те «*историческія изысканія,*» а благородны те усилія и просьбы на